

A Jelenések könyvéből

[illegible]

És a sötétség csattog mint a zászló
És csillagok pohárszilánkjai
S holtak hajába túrva ujjbegyét mind
Bevérezi hugunk a déli szél

És részegítő ívben hull alá
A csapra vert magasság óbora
S ha majd a hordó kiürül dohot
Lehelnek ránk a dongaboltu mennyek

Elvágatott a tenger csődöre
Az éji kanca lüktet és vajúdik
Csikója holt s a hajnal-méhlepény
Fertőzetétől üszkös lesz a búza

És csont a csonthoz nem tér meg soha
 Kiömlött vérünket beissza a
 Semmi fűrészpóra s kilóg a lószőr
 Istenből mint kibelezett babából

Szétszélednek a nászi lakoma
Vendégei kiknek pecsétnyomó
Az arcuk és mi rőt viasz az ábrát
Viseljük megdermedve már örökkön

És csillagok pohárszilánkjai
Csikordulás a hold-vasú bakancsok
Alatt ahol frigyét kötött a vér
A borral s vőfélyrigmus a halál

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#) [Következő oldal →](#)